

Januari 2014
Nathalzerij

Bij de kapper hoor ik het verhaal van een vrouw over haar zoon.
De jongen, nog geen 15 jaar oud, mocht oudjaar samen met zijn vrienden doorbrengen.

De ochtend daarna kwam hij thuis zonder broek en zonder wenkbrauw. Waar wenkbrauw en broek gebleven waren wist hij niet, de alcohol had hem dermate beneveld dat er een stukje van de avond ervoor verdwenen was uit zijn herinnering. Ik hoor het verhaal met stijgende ontzetting aan.

's Avonds thuis vertel ik wederhelft van de jongen. Samen spreken we er schande van. "Belachelijk!", zo roepen wij. "Als ouders kun je dat toch niet goed vinden. Dat gaat ons echt niet gebeuren!" zo betoog ik verder, "als dat nu al begint, wordt het natuurlijk steeds erger!" "Zeg" onderbreekt wederhelft mijn snoeiharde veroordeling, "hoe oud was jij eigenlijk toen je jouw eerste alcoholische versnapering tot je nam?"

En ineens denk ik terug aan de allereerste SIVO, toen ik voor het eerst met mijn vriendinnen 's avonds naar de tent mocht en wij stiekem bessenjenever bestelden. Niet in een groot glas met ijs zoals de hippe oudere jeugd het toen deed, nee geschonken in een klein borrelglasje zoals de vrienden van mijn opa het dronken. En ik realiseer me ineens dat ik toen niet ouder was dan de jongen die ik net veroordeelde tot een toekomst vol galg en rad. Ook wederhelft verhaalt over de tijd dat hij voor het eerst (op zondagmiddag) "uit" ging. En ook hij dronk toen geen druivensap.

Met ons is het nog best goed afgelopen. Maar dat gaan we natuurlijk niet aan de grote klok hangen.

Bianca

Februari 2014
Kritiek

Opvoeden is hartstikke moeilijk. En kritiek daar op krijgen is op z'n zachtst gezegd niet leuk. Ik herinner me nog goed hoe ik lang geleden met junior 2 op het consultatiebureau kwam. Boordevol onzekerheid legde ik mijn blote kind op de tafel. De wijkverpleegkundige bekeek junior 2 zorgvuldig, wierp haar misprijzende blik op mij en sprak de dodelijke woorden: "IK VIND HEM WEL WAT DROOG". Geschrokken stamelde ik excuses en "de baby olie was net op en ik moest nog nieuwe aanschaffen." "Gebruik je Zwitsal?" dreef ze mij in de hoek. Het zweet brak mij uit. Wat moest ik zeggen? Ik was aangeschoten wild en in paniek stamelde ik de foute woorden "Ja, ik gebruik Zwitsal."

Fout natuurlijk. Zwitsal was het slechtste wat er was en door dit te gebruiken had ik ervoor gezorgd dat het huidje van 2 helemaal was uitgedroogd. Toen ik na afloop van het consult huiswaarts droop begreep ik dat ik door het oog van de naald was gekropen. Dit keer was ik ontsnapt, maar de hint was duidelijk. Ik had gefaald als moeder. Nog erger is het wanneer je kritiek krijgt van een collega-ouder. Zo denk ik aan vriendin die met verhoogde bloeddruk in het zwembad de strijd bekeek die haar weerspannige zoon voerde met de eveneens weerspannige badmeester.

De badmeester was aan de verliezende hand en de bloeddruk van vriendin liep op naar gevaarlijke hoogte. En terwijl haar bloedende moederhart streed met de schande die haar had bevangen merkte de naast haar gezeten collega moeder fijntjes op: "Tja, het is een machtsstrijd hè?" Dodelijke woorden op dat moment.

Ik zou er dan ook voor willen pleiten dat wij ouders één front vormen en alleen maar lief zijn voor elkaar. Dan wordt de strijd misschien iets dragelijker.

Hoop ik...

Bianca

Maart 2014 **Opruimwoede**

Opruimen is niet één van mijn sterkste kanten. Ik doe echt wel mijn best maar het lukt me niet altijd even goed. Regelmatig liggen spullen langere tijd op vreemde plekken in ons huis. Een muts op het aanrecht, een sjoelbrik op de vensterbank of huiswerk van junior 1 in de hal, het komt regelmatig voor.

Tot wederhelft ingrijpt. Wederhelft maakt namelijk dankbaar gebruik van het manco in mijn huishoudelijke kwaliteiten en heeft zichzelf uitgeroepen tot opperopruimer. En dat zal ik weten ook.

Terugkerend strijdpunt in onze opruimoorlog is "de la". In deze la mik ik alles wat me in de weg ligt. De muts, de sjoelbrik en het huiswerk, ze verdwijnen op een gegeven moment in de la. Wederhelft haat de la, ik houd van de la. De la is mijn veilige basis, mijn asiel in woelige tijden, mijn lichtpuntje in de duisternis. Is er iets zoek? Het ligt gegarandeerd in die la.

Ik leg wederhelft uit dat het een psychologisch ding is die la. Het biedt mij grip op mijn rommelige bestaan. Wederhelft pruttelt nog wat na, waarna ik bedenk hoe heerlijk het zou zijn wederhelft af en toe in die la te stoppen. Niet omdat ik hem kwijt wil, maar soms zit hij me gewoon in de weg. En ik kan 'm immers altijd terugvinden...

Bianca

April 2014 **Mevrouw als ik u lees, krijg ik zo'n zin in ruzie**

Onlangs bracht mevrouw Kroonenberg een bezoekje aan de Action te Assen.

Mevrouw wie? Mevrouw Kroonenberg, schrijfster van boekjes met titels als "Meneer, als ik u zie heb ik zo'n zin in ruzie" of "Het zit op de bank en het zapt".

In die Action zag zij allemaal simpele mensen met klassieke Drentse koppen, maar met uitdrukingsloze ogen. Ze voegt er nog aan toe dat taal voor deze Drentse zombies niet het eerste vervoermiddel is om zich te uiten. Dat kon ze blijkbaar zo zien.

Ik heb wel eens een boek van mevrouw Kroonenberg gelezen.

Dat ontslaat mij helaas niet van mijn laaggeletterdheid, haar boeken bevinden zich immers niet in het schap literatuur maar tussen de cadeauboeken. Haar boeken lezen makkelijk, het zijn columns.

Misschien kan de Action een grote partij inkopen, dan kunnen wij Drenten daarmee beginnen om die laaggeletterdheid op hoger niveau te krijgen.

Waar mevrouw Kroonenberg onze laaggeletterdheid op baseert is mij niet duidelijk.

Waarschijnlijk op ons taalgebruik. Wij Drenten zijn immers kort van stof wat ons wellicht in de ogen van mevrouw Kroonenberg laaggeletterd en simpel maakt.

“Op het geestelijke niveau van dieren” zelfs. Waar mevrouw Kroonenberg duidelijk veel te veel woorden misbruikt,
zijn wij Drenten juist zuinig op onze woorden. Dat zou mevrouw Kroonenberg ook eens moeten doen!

Bianca (klassieke Drent)

Mei 2014

Voetbalvenijn

Als ouders van voetbalminnende zonen verpozen wederhelft en ik 80 procent van onze zaterdagen op het één of andere voetbalveld. Aangezien wederhelft leider is van het team van junior 1 ben ik veroordeeld tot het chauffeuren en supporteren van junior 2. En de eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat dat supporteren me goed af gaat. Minder goed echter gaat het met de erkenning die 2 en ik krijgen van het thuisfront. Wederhelft en junior 1, die al langer meedraaien in de voetbalwereld, menen namelijk oprecht onze meerdere te zijn op het gebied van voetbalkennis. Maar overtuigend bewijs daarvoor is nog steeds niet geleverd...

Nou wil het geval dat junior 2 dit jaar in een goed team zit. De jongens zijn zelfs gepromoveerd naar een hogere klasse en volgens de kenners is dat een prestatie van formaat. Junior 2 zal het een zorg zijn, tijdens het douchen is hij de wedstrijd al weer vergeten. Ik daarentegen ben zo trots als een pauw en wens daarvoor niets dan bijval te krijgen. Maar, wanneer we tijdens de middagse maaltijd onze prestaties van die ochtend bespreken en ik de schoonheid van het spel van het team van 2 beschrijf ontvang ik slechts hoon. Wederhelft en junior 1 werpen elkaar spottende glimlachjes toe en trekken hun wenkbrauwen op.

Inmiddels zit de competitie er op en zowel het team van junior 1 als dat van 2 zijn op een derde plaats geëindigd. De komende zaterdagen verpozen we in de tuin en na de zomervakantie start een nieuw seizoen. En dan zullen 2 en ik, wederhelft en junior 1 eens een poepie laten ruiken. Ik kan niet wachten!

Bianca

Juni 2014

Mekkermania

In de file staan, een leeg melkpak in de koelkast, junior 1 die junior 2 tegen de benen schopt, zandsporen op mijn pasgedweilde vloer, Kim Jung Un (oen?), slappe koffie, acceptgiro's, de laatste wc-rol aanbreken op zaterdagavond, junior 2 die junior 1 terugschopt, schreeuwende kinderen 's morgens vroeg, een verstopte verschimmelde aardbei in het net gekochte bakje, regen, hitte, wachten, je maximum bereiken bij het pinnen terwijl er een lange rij achter je staat, muggen, vleermuizen in huis, aambeien, laag overvliegende straaljagers, poepspetters in de wc-pot, spelfouten in de krant, onnodig Engels, cyberpesten, een facebookende gesprekspartner, een koortslip, voordringers, een lekke band, een rode sok bij de witte was, tegenwind tijdens het fietsen, vroeg opstaan, stof op de kast, stof overal, afstoffen, grijze haren, iemand teleurstellen, teleurgesteld worden, een verliezend Nederlands elftal, Ivo Niehe, mensen die te dicht bij je staan, een trage computer, nodig moeten plassen in de file, mensen die te hard lachen om hun eigen grappen, de tandarts, gaatjes in een nieuw T-shirt, een melige appel, een kerstboom die voor de kerst al kaal is, geen mekker-inspiratie...
Mèhèhèhèèèèèèè...

Bianca

September 2014

Verzuring

Er zijn van die mensen die alles meezit in het leven. Ze hebben een geweldige relatie, fantastische kinderen, geld in overvloed en gaan ze op vakantie dan zitten ze net op die ene vierkante meter in de wereld waar de zon schijnt. Razend word ik van zulke mensen.

Toen ik me bij een vriendin hierover beklagde opperde ze dat dit misschien met mijn eigen zure instelling te maken had. Ik moest wat minder mekkeren dan zou ikeenzelfde gevoel ervaren als de door mij verguisde (want benijde) medemens. Een dag later besloot ik het in de praktijk te brengen. 's Morgens om 10 uur had ik vijf kinderen achter het huis die ik tevreden glimlachend zag ruziën. Schuddebuikend verpleegde ik vervolgens waar nodig, deelde koekjes, snoepjes, glazen ranja in 5 verschillende smaken uit, poetste poepspetters uit de pot en draaide her en der nog een wasje. Tegen de middag besloot ik pannenkoeken te bakken voor de schatjes en schaterlachend dweilde ik na afloop de stroop en poedersuiker van het plafond. Vervolgens stond ik vriendelijk de man te woord die mij wilde bekeren terwijl de kat de inhoud van z'n maag op de bank deponeerde. Fluitend deed ik vervolgens boodschappen waarna ik junior 2 operatief van 1 verwijderde, vriendjes vrolijk uitzwaaide en een smakelijke doch voedzame maaltijd voorbereidde.

Tijdens het avondmaal echter ging het mis. Toen junior 2 zich tijdens de maaltijd liet ontvallen mijn kookkunsten minder te appreciëren ben ik letterlijk ontploft. En terwijl ik mezelf bij elkaar veegde nam ik me voor de verzuring weer toe te laten. Want, eerlijk gezegd: mekkeren, ik word er zó gelukkig van!

Bianca

Oktober 2014

Rare snijboon

Junior 2 en verse groenten, het is geen goed huwelijk. Of, zoals mijn oma gezegd zou hebben: "het akkedeert niet". Twee zelf denkt hier anders over, hij kan namelijk maar liefst vier verschillende groentesoorten opnoemen die hij lust. Wat hij er echter niet bij zal zeggen is dat deze groenten maar op één specifieke manier klaargemaakt mogen worden. Wordt hier ook maar één korrel zout vanaf geweken dan is het vergeefse moeite, het gaat er niet in.

We zitten aan tafel en de pot schaft een in zijn ogen acceptabele groentesoort, echter op nieuwe wijze bereid. Terwijl ik een lepel op zijn bord schep, vertel ik hem dat dit het minste is wat hij vandaag naar binnen gaat werken. "Jaha," knikt hij onschuldig waarna hij driftig op het vlees aanvalt. "Denk erom", kan ik niet laten te zeggen "die groenten gaan op hé?" Wederom knikt hij. Maar als het vlees op is, blijft het angstvallig rustig aan zijn kant van de tafel. Terwijl hij lusteloos in de prak prikt, stijgt mijn temperatuur naar onaanvaardbare hoogte. Als ik even van tafel wegloop, hoor ik een rammelend deksel. Verbaasd kijk ik om en betrap wederhelft, junior 3 beter gezegd, op heterdaad met het pannendeksel in de hand. Hij heeft stiekem een deel van de door mij verplicht gestelde groenten doen verdwijnen in de pan. Ik ontsteek in woede en beloof junior 2 binnenkort een gruwelijke scheurbuik waarvoor hij zijn vader dan hartelijk mag bedanken. En terwijl wederhelft schuldbewust de tafel afruimt en junior 2 zich terugtrekt, mopper ik nog wat na. "Stomme snijbonen".

Bianca

November 2014,

Mannetje

Sommige mensen hebben overal “een mannetje” voor. Eéntje voor de auto, ééntje voor het elektrisch, ééntje voor het water en ééntje voor het witgoed. Wij waren echter al ons hele leven mannetjesloos. Totdat een aantal jaren geleden onze wasmachine het begaf. In onze familie waarde al geruime tijd een mannetje rond dat goed was met wasmachines en gretig belde ik hem op.

“Och, dat mesjientje he’k al zo vaak maakt”, aanschouwde hij de zwijgende machine, “da’s gien beste”. Hij laadde de machine in zijn auto en zette er een ander exemplaar voor in de plaats. “Den ki’st weer wass’n”. Het andere exemplaar waste prima, maar na een maand besloot ik het mannetje te vragen hoe het met mijn machine ging.

“Kist ja wel wass’n ja”, was zijn antwoord. En hij had een punt. Ik kon prima wassen, maar toch bleef ik onrustig. En na zo’n vier keer bellen en even zovele maanden later kreeg ik mijn wasmachine terug. En hij waste weerals vanouds. Maar in de zomer van 2013 ging het weer mis. Dus belde ik mijn mannetje, die inmiddels was toegevoegd aan de contacten in mijn telefoon. Hij kwam, nam de machine wederom in beslag en plaatste andermaal een beter werkend exemplaar. En tot op de dag van vandaag was ik met dat exemplaar alle was brandschoon. Af en toe vraagt wederhelft zich hardop af hoe het met onze machine gaat, maar hij weet het antwoord al. “Wij kunt ja wel wass’n ja”.

Bianca